+ ปัจจัยความเสี่ยง และการบริหารความเสี่ยง

ธนาคารตระหนักดีว่าการบริหารความเสี่ยงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงิน โดยได้มีการกำหนดแนวทางในการบริหารความเสี่ยงแต่ละด้าน เพื่อให้แน่ใจได้ว่าธนาคารมีกลไกกำกับดูแลการบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ ในช่วงที่ผ่านมาธนาคารได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยความเสี่ยงสำคัญที่อาจมีผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจการเงิน และนำมาปรับปรุงโครงสร้างองค์กร ตลอดจนกระบวนการบริหารความเสี่ยงด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างให้ระบบการบริหารความเสี่ยงของธนาคารมีประสิทธิภาพได้มาตรฐานเทียบเคียงระดับสากล และสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ Basel

คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง คณะกรรมการบริหาร และผู้บริหารระดับสูง มีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบายการบริหารความเสี่ยง ทบทวนความเหมาะสมของนโยบาย และระบบการบริหารความเสี่ยง กำหนดกลยุทธ์ในการบริหารความเสี่ยง ตลอดจนดูแลและติดตามความเสี่ยงของธนาคารให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการบริหารความเสี่ยงของธนาคารที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการธนาคาร

กระบวนการบริหารความเสี่ยงของธนาคารประกอบด้วย การระบุความเสี่ยงสำคัญซึ่งจะส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจของธนาคาร การประเมินความเสี่ยงแต่ละประเภท การติดตามและควบคุมความเสี่ยงให้อยู่ภายในระดับที่เหมาะสม และการรายงานความเสี่ยงประเภทต่างๆ ให้ผู้เกี่ยวข้องรับทราบเพื่อให้สามารถบริหาร และ/หรือ จัดการความเสี่ยงได้ทันต่อเหตุการณ์

หลักการสำคัญของการบริหารความเสี่ยงตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ให้หน่วยงานธุรกิจ ซึ่งดำเนินธุรกิจที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง มีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อการบริหารความเสี่ยงต่างๆ อย่างต่อเนื่อง และให้ความเสี่ยงอยู่ภายในขอบเขตที่ได้รับการอนุมัติ ตลอดจนสอดคล้องกับนโยบายความเสี่ยงโดยรวมของธนาคารที่ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการธนาคาร โดยหน่วยงานบริหารความเสี่ยงทำหน้าที่ติดตามและควบคุมความเสี่ยงอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

ภาวะแวดล้อมและความเสี่ยงสำคัญที่อาจมีผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจของธนาคาร รวมถึงแนวทางในการบริหารจัดการความเสี่ยงแต่ละด้าน มีดังนี้

1) ความไม่แน่นอนของภาวะเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทย

หนึ่งในปัจจัยเสี่ยงต่อการเติบโตของเศรษฐกิจโลก ได้แก่ ความไม่แน่นอนของนโยบายทางการค้าของสหรัฐอเมริกา และจีน แม้ว่าความเชื่อมั่นภาคเอกชนจะดีขึ้นบ้างหลังจากการเจรจาที่ผ่านมา แต่ความเสี่ยงที่ความขัดแย้งทางการค้าจะเพิ่มขึ้นนั้นยังคงมีอยู่ เนื่องจากยังไม่ได้มีการตกลงกันในประเด็นต่างๆ เช่น การถ่ายทอดเทคโนโลยีจากบริษัทสหรัฐอเมริกา และนโยบายอุตสาหกรรมของจีน ความไม่แน่นอนของนโยบายทางการค้าของสหรัฐอเมริกา และจีนในอนาคต อาจทำให้เกิดความผันผวนในตลาดการเงิน และชะลอการค้าและการลงทุนโลก

ประเทศต่างๆ ที่มีหนี้สินในระดับสูง มีความเปราะบางต่อความเสี่ยงจากภาวะการเงินโลกที่ตึงตัวมากขึ้น สภาพคล่องที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงเวลา 10 ปี หลังวิกฤติการเงินโลก ทำให้หนี้สาธารณะและหนี้สินภาคเอกชนปรับสูงขึ้นในหลายประเทศ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยที่สูงขึ้นและสภาพคล่องที่ตึงตัวขึ้น อาจทำให้ประเทศเหล่านี้เผชิญปัญหาในการลดระดับหนี้สินและการกู้ยืมรอบใหม่ ซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่กดดันกิจกรรมทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ กลุ่มประเทศตลาดเกิดใหม่ที่มีการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดและมีหนี้สินในสกุลเงินต่างประเทศอยู่ในระดับสูง ประกอบกับมีเงินทุนสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับต่ำ จะเผชิญความเสี่ยงต่อการที่กระแสเงินทุนอาจเคลื่อนย้ายออกนอกประเทศอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบที่ขยายวงกว้างไปยังตลาดเกิดใหม่อื่นๆ ได้

ความไม่แน่นอนของสถานการณ์ทางการเมืองในยุโรป เป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกอีกประการหนึ่ง โดยเฉพาะความเสี่ยงที่การออกจากสหภาพยุโรปของสหราชอาณาจักร อาจเกิดขึ้นพร้อมกับการลดลงของเงินทุนเคลื่อนย้ายและกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งในสหราชอาณาจักร และประเทศอื่นๆ ในสหภาพยุโรปเป็นบางส่วน นอกจากนี้ ยังคงมีความไม่แน่นอนในทิศทางนโยบายของเยอรมนีและอิตาลี อีกทั้งยังมีความเสี่ยงทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งสภายุโรปและการเลือกตั้งทั่วไปของประเทศอื่นๆ ในยุโรป

ประเทศตลาดเกิดใหม่ในเอเชีย อาจได้รับผลกระทบจากความเสี่ยงของเศรษฐกิจจีนที่ชะลอลง เนื่องจากสินค้าส่วนใหญ่ที่ประเทศต่างๆ เหล่านี้ส่งออกไปจีนนั้น เป็นสินค้าเพื่อการบริโภคภายในประเทศจีน การลดระดับหนี้สิน ตลอดจนข้อขัดแย้งทางการค้ากับสหรัฐอเมริกา ยังคงเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจจีน แม้ว่าการดำเนินนโยบายการคลังและนโยบายการเงินจะช่วยลดผลกระทบจากปัจจัยเหล่านี้ได้ในบางส่วน

เศรษฐกิจในประเทศยังคงเผชิญความเสี่ยงจากการบริโภคภาคเอกชนซึ่งอาจขยายตัวต่ำกว่าที่คาด การเพิ่มขึ้นของรายได้ที่ยังไม่กระจายตัว ประกอบกับภาระหนี้ครัวเรือนที่เพิ่มสูงขึ้น จะยังส่งผลทางลบต่อการบริโภค โดยเฉพาะสำหรับครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงน้อย และกระทบต่อการเติบโตของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ธนาคารตระหนักถึงความไม่แน่นอนของภาวะเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทยที่จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจของธนาคารและความสามารถในการดำเนินธุรกิจของลูกค้า จึงมีการติดตามประเด็นความเสี่ยงต่างๆ ข้างต้นอย่างใกล้ชิด เพื่อปรับปรุงแนวทางการดำเนินธุรกิจและการให้ความช่วยเหลือลูกค้าได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงที

2) การเปลี่ยนแปลงของกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน

หลักเกณฑ์ Basel III

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้นำหลักเกณฑ์การกำกับดูแลเงินกองทุนสำหรับธนาคารพาณิชย์ตามหลักเกณฑ์ Basel III ซึ่งครอบคลุมเรื่องการดำรงเงินกองทุนและการบริหารความเสี่ยงด้านสภาพคล่องมาใช้ตั้งแต่ปี 2556

ในส่วนของการกำกับดูแลเงินกองทุนนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ต้องดำรงเงินกองทุนเพิ่มขึ้นทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อให้เพียงพอที่จะรองรับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นทั้งในภาวะปกติและภาวะวิกฤติ และเพื่อรักษาเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน การปรับปรุงที่สำคัญ ได้แก่ การกำหนดอัตราส่วนเงินกองทุนขั้นต่ำขึ้นมาใหม่ การเพิ่มคุณภาพเงินกองทุนให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น การปรับปรุงการคำนวณสินทรัพย์เสี่ยงให้สะท้อนความเสี่ยงที่แท้จริง และครอบคลุมธุรกรรมได้ครบถ้วนยิ่งขึ้น โดยธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ทยอยดำรงเงินกองทุนเพิ่มเติมในส่วนของ Capital Conservation Buffer อีกมากกว่าร้อยละ 0.625 ในแต่ละปี ตั้งแต่ปี 2559 จนกว่าอัตราส่วนที่เพิ่มมากกว่าร้อยละ 2.50 ในปี 2562 และในปี 2562 ธนาคารแห่งประเทศไทยมีแผนการที่จะกำหนดเกณฑ์ในการดำรงเงินกองทุนส่วนเพิ่มเพื่อรองรับความเสี่ยงเชิงระบบที่อาจเกิดขึ้นในช่วงเศรษฐกิจขาลง (Countercyclical Buffer) ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวจะกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ดำรงเงินกองทุนเพิ่มเติมอีกสูงสุดไม่เกินร้อยละ 2.50 รวมทั้งธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้ธนาคารในฐานะธนาคารพาณิชย์ที่มีนัยต่อความเสี่ยงเชิงระบบต้องดำรงเงินกองทุนส่วนเพิ่มเพื่อรองรับความเสียหาย (Higher Loss Absorbency) เพิ่มเติมจากการดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนขั้นต่ำอีกร้อยละ 1.00 โดยให้ทยอยดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนส่วนเพิ่มดังกล่าวที่ร้อยละ 0.50 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 และดำรงเพิ่มเป็นร้อยละ 1.00 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563 เป็นต้นไป ซึ่ง ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2561 ธนาคารและกลุ่มธุรกิจทางการเงินมีเงินกองทุนเพียงพอในการรองรับเงินกองทุนส่วนเพิ่มดังกล่าวแล้ว

ส่วนการดำรง Leverage Ratio เพื่อควบคุมปริมาณการทำธุรกรรมของธนาคารพาณิชย์เพื่อมิให้มีการขยายสินทรัพย์และรายการนอกงบดุลมากเกินกว่าเงินกองทุนที่มีรองรับ โดยกำหนดให้ต้องดำรงเงินกองทุนต่อสินทรัพย์และรายการนอกงบดุล ขั้นต่ำเท่ากับร้อยละ 3 ซึ่งคาดว่าจะใช้ในปี 2565 นั้น ธนาคารได้มีการเตรียมความพร้อมรองรับหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว

สำหรับหลักเกณฑ์การบริหารความเสี่ยงด้านสภาพคล่องเชิงปริมาณนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง เพื่อรองรับสถานการณ์ด้านสภาพคล่องที่มีความรุนแรง หรือ Liquidity Coverage Ratio (LCR) ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 โดยให้ดำรง LCR ขั้นต่ำร้อยละ 60 ในปี 2559 และดำรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ในแต่ละปีจนครบร้อยละ 100 ในวันที่ 1 มกราคม 2563 ส่วนหลักเกณฑ์ Net Stable Funding Ratio (NSFR) นั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ดำรง NSFR ขั้นต่ำร้อยละ 100 ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2561 เป็นต้นไป

นอกเหนือไปจากการใช้หลักเกณฑ์ข้างต้นตามกรอบเวลาที่กำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว ธนาคารยังคงต้องติดตามการเสนอปรับปรุงหลักเกณฑ์การกำกับดูแลความเสี่ยง ที่อยู่ระหว่างการพิจารณาทบทวนโดย Basel Committee on Banking Supervision (BCBS) และ/หรือผู้กำกับดูแลต่างๆ อาทิ BCBS ได้มีการประกาศและกำหนดเงื่อนไขการใช้หลักเกณฑ์เรียบร้อยแล้ว แต่อยู่ระหว่างธนาคารแห่งประเทศไทยพิจารณานำมากำหนดใช้ในประเทศไทย เช่น หลักเกณฑ์การคำนวณสินทรัพย์เสี่ยงด้านเครดิต (Basel III : Finalising post-crisis reforms) หลักเกณฑ์การดำรงเงินกองทุนเพื่อรองรับความเสี่ยงด้านตลาด (Fundamental Review of the Trading Book) หลักเกณฑ์การคำนวณมูลค่าเทียบเท่าสินทรัพย์เสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Operational Risk – Revisions to the Simpler Approaches) หลักเกณฑ์การกำกับดูแลความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการธนาคาร (Interest Rate Risk in the Banking Book) และหลักเกณฑ์การคำนวณสินทรัพย์เสี่ยงด้านเครดิตของคู่สัญญาโดยวิธี SA-CCR (The Standardised Approach for Measuring Counterparty Credit Risk Exposures) จึงอาจส่งผลกระทบต่อการดำรงเงินกองทุนและการดำเนินธุรกิจของธนาคาร ธนาคารจึงมีการติดตามการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ดังกล่าวอย่างใกล้ชิด เพื่อศึกษาและประเมินผลกระทบ รวมถึงเพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับการใช้ต่อไป

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับใหม่หรือปรับปรุงใหม่

งบการเงินของธนาคารจัดทำขึ้นตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (Thai Financial Reporting Standard : TFRS) ซึ่งสภาวิชาชีพบัญชีได้ทยอยปรับปรุงให้สอดคล้องกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standard : IFRS) สำหรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่เกี่ยวข้อง

กับธนาคารและจะมีผลบังคับใช้ในปี 2562 เป็นการออกใหม่หรือปรับปรุงใหม่เพื่อให้ทันต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลักการอย่างเป็นสาระสำคัญ

ทั้งนี้ สภาวิชาชีพบัญชีได้ออกประกาศชุดมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 9 เกี่ยวกับตราสารทางการเงิน (TFRS9 Pack) ให้มีผลบังคับใช้ในปี 2563 ซึ่งเป็นฉบับที่มีผลกระทบต่อสถาบันการเงิน โดยเฉพาะในด้านธุรกรรมการให้สินเชื่อ และการบริหารความเสี่ยง รวมถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชีชุดนี้ ธนาคารอยู่ระหว่างเตรียมความพร้อมสำหรับการปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีดังกล่าวในด้านธุรกรรมการให้สินเชื่อ การบริหารความเสี่ยงโดยเฉพาะความเสี่ยงด้านเครดิต รวมถึงด้านระบบเทคโนโลยีและสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งปรับปรุงนโยบายและกระบวนการทำงานที่เกี่ยวข้อง

3) ความเสี่ยงด้านเครดิต

ความเสี่ยงด้านเครดิต หมายถึง ความเสี่ยงที่ลูกหนี้หรือคู่สัญญาของธนาคารไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการให้สินเชื่อ การลงทุน และการก่อภาระผูกพัน เช่น ลูกหนี้ไม่สามารถชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยตามที่ตกลงไว้กับธนาคาร เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีความเสี่ยงอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของเงินให้สินเชื่อ ซึ่งประกอบด้วย การกระจุกตัวของลูกหนี้รายใหญ่ การกระจุกตัวภาคธุรกิจ และ Country and Transfer โดยกระบวนการบริหารจัดการอยู่ภายใต้หน่วยงานบริหาร Portfolio

ปัจจัยความเสี่ยงด้านเครดิต ได้แก่ ประเด็นความเสี่ยงต่างๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการชำระคืนอย่างครบถ้วนของลูกหนี้ รวมถึงปัจจัยอื่นอันอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแก้ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคาร

ความเสี่ยงด้านเครดิตที่สำคัญในปี 2562 – 2563 คือ การขยายตัวของเศรษฐกิจโลกที่ยังมีความไม่แน่นอนจากปัจจัยหลายด้าน เช่น มาตรการทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีน ที่อาจส่งผลกระทบต่อประเทศอื่นๆ ด้วย การประกาศความสำเร็จของข้อตกลง CPTPP (Comprehensive and Progressive Agreement for Trans-Pacific Partnership) ที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2561 และข้อตกลง สหรัฐอเมริกา-เม็กซิโก-แคนาดา (United States-Mexico-Canada Agreement หรือ USMCA) ที่คาดว่าจะมีผลบังคับใช้ในต้นปี 2563 แทนข้อตกลงการค้าเสรีอเมริกาเหนือ (North America Free Trade Agreement หรือ NAFTA) ซึ่งข้อตกลงทั้งสองฉบับนี้อาจส่งผลกระทบต่อการส่งออกและห่วงโซ่การผลิต (Supply Chain) ของไทย ขณะเดียวกันสหรัฐอเมริกายังตัดสิทธิ GSP (Generalized System of Preferences) สินค้าส่งออกไทย 11 รายการ ซึ่งแม้จะมีมูลค่าไม่สูงนัก แต่กระทบโดยตรงต่อผู้ส่งออกสินค้านั้นของไทย อีกทั้งสหภาพยุโรปมีแนวโน้มจะประกาศห้ามนำเข้าน้ำมันปาล์ม ด้วยเหตุผลด้านสุขภาพและการรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อราคาน้ำมันปาล์มในตลาดโลก และผลกระทบต่อการส่งออกของไทยจะยิ่งมากขึ้นหากรวมถึงผลิตภัณฑ์อีกหลากหลายรายการที่มีน้ำมันปาล์มเป็นส่วนประกอบ นอกจากนี้ ยังมีความเสี่ยงจากทิศทางการปรับนโยบายการเงินเข้าสู่ภาวะปกติ หรือ Monetary Policy Normalization ของสหรัฐอเมริกาและประเทศเศรษฐกิจสำคัญอื่นๆ และผลกระทบที่คาดการณ์ได้ยากจากการที่สหราชอาณาจักรจะถอนตัวออกจากสหภาพยุโรป รวมถึงสถานการณ์การเมืองในหลายประเทศทั่วโลก ความผันผวนของราคาน้ำมัน และราคาสินค้าเกษตรสำคัญในตลาดโลกที่ยังไม่ฟื้นตัว

สำหรับความเสี่ยงจากปัจจัยภายในประเทศที่สำคัญคือ กำลังซื้อของภาคครัวเรือนที่ยังไม่เข้มแข็ง โดยเฉพาะในภาคเกษตรและชนบท จากราคาสินค้าเกษตรสำคัญยังอยู่ในระดับต่ำ และรายได้จากนอกภาคการเกษตรยังทรงตัว ขณะที่หนี้สินของภาคครัวเรือนอยู่ในระดับสูง ส่วนภาคการผลิตเผชิญปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ทั้งในด้านจำนวนที่ลดลง และคุณภาพที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการ นอกจากนี้ ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ภาคธุรกิจจำนวนมากยังไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการยกระดับการผลิตและนวัตกรรม เพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าหรือบริการ จึงไม่สามารถสนองความต้องการของผู้บริโภคที่มีความซับซ้อนและเฉพาะเจาะจงมากขึ้น

ในระยะยาว ประเทศไทยยังมีปัญหาเชิงโครงสร้างที่สำคัญคือ ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นระหว่างประชาชนผู้มีรายได้สูงกับผู้มีรายได้น้อย เมืองกับชนบท หรือผู้ประกอบการรายใหญ่กับรายย่อย อันนับเป็นความเสี่ยงต่อการขยายตัวอย่างยั่งยืนของเศรษฐกิจไทย

การดำเนินธุรกิจของธนาคารในระยะต่อไป จึงต้องให้ความสำคัญกับการติดตามความเสี่ยงของลูกหนี้หรือคู่สัญญาที่อาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยเสี่ยงดังกล่าวอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะลูกหนี้หรือคู่สัญญาบางรายที่มีฐานะทางการเงินที่อ่อนแอลง และ/หรืออ่อนไหวต่อปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ที่เข้ามากระทบมากขึ้น จนอาจส่งผลต่อความสามารถในการชำระหนี้ในที่สุด

ในการบริหารความเสี่ยงด้านเครดิต ธนาคารได้กำหนดกระบวนการอำนวยสินเชื่อโดยครอบคลุมถึงการกำหนดนโยบายสินเชื่อ การจัดระดับความเสี่ยงด้านสินเชื่อของลูกค้า ตลอดจนกำหนดเงื่อนไขและอำนาจในการอนุมัติสินเชื่อตามระดับต่างๆ ขึ้นอยู่กับประเภทธุรกิจ และ/หรือขนาดของวงเงิน เป็นต้น ในการพิจารณาสินเชื่อธุรกิจโดยทั่วไป ธนาคารจะพิจารณาวัตถุประสงค์ในการขอกู้ ประเมินความสามารถในการชำระคืนเงินกู้จากกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ความเป็นไปได้ทางธุรกิจ ความสามารถของผู้บริหาร ตลอดจนหลักทรัพย์ค้ำประกัน และจัดให้มีการทบทวนสินเชื่อ รวมถึงระดับความเสี่ยงของสินเชื่อเป็นประจำ โดยธนาคารได้จัดตั้งสายงานเพื่อติดตามดูแล และบริหารความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

- **สายบริหารความเสี่ยง** ทำหน้าที่วิเคราะห์และรายงานสถานะความเสี่ยงของธนาคารในด้านต่างๆ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาปรับปรุงนโยบายด้านความเสี่ยงโดยรวมของธนาคาร และเพื่อรองรับกฎเกณฑ์ใหม่ๆ รวมทั้งมาตรฐานสากล ตลอดจนดูแลการบริหารความเสี่ยงด้านต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง
- **สายบริหารสินเชื่อ** ทำหน้าที่บริหารความเสี่ยงด้านเครดิต โดยกำกับดูแลและติดตามการอำนวยสินเชื่อให้เป็นไปตามนโยบายสินเชื่อของธนาคาร สายงานนี้ประกอบด้วย หน่วยงานต่างๆ คือ หน่วยงานนโยบายสินเชื่อ หน่วยงานกลั่นกรองสินเชื่อ หน่วยงานบริหาร Portfolio หน่วยงานสอบทานสินทรัพย์เสี่ยง หน่วยงานบริหารสินเชื่อพิเศษ หน่วยงานประนอมหนี้และกฎหมาย และหน่วยงานทรัพย์สิน ซึ่งแต่ละหน่วยงานมีหน้าที่และความรับผิดชอบสรุปได้ดังต่อไปนี้

  - ***หน่วยงานนโยบายสินเชื่อ*** มีหน้าที่ดูแลโครงสร้างนโยบายสินเชื่อ ประสานงานในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และเผยแพร่นโยบายมาตรฐาน และกระบวนการสินเชื่อ ติดตามดูแลกรณีไม่เข้าเกณฑ์ของนโยบายสินเชื่อ และรวบรวมความคิดเห็นต่างๆ เพื่อนำมาพิจารณาปรับปรุงนโยบายสินเชื่อ
  - ***หน่วยงานกลั่นกรองสินเชื่อ*** มีหน้าที่กลั่นกรองสินเชื่อที่นำเสนอโดยสายธุรกิจต่างๆ ดูแลให้การอำนวยสินเชื่อเป็นไปตามนโยบายและมาตรฐานการพิจารณาสินเชื่อ มีโครงสร้างสินเชื่อที่เหมาะสม ทบทวนผลการจัดระดับความเสี่ยงสินเชื่อของลูกค้า รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดวัฒนธรรมสินเชื่อที่ดี และกระบวนการอำนวยสินเชื่อมีระบบและเชื่อถือได้
  - ***หน่วยงานบริหาร Portfolio*** มีหน้าที่วิเคราะห์และเสนอแนะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของ Portfolio การกำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมของ Portfolio และการตั้งสำรองหนี้สูญในระดับ Portfolio พัฒนาและดูแลเครื่องมือและวิธีการที่ใช้ในการบริหารความเสี่ยงด้านสินเชื่อ สร้างฐานข้อมูลด้านสินเชื่อ ตลอดจนควบคุมดูแลมาตรฐานการจัดการที่เกี่ยวข้อง
  - ***หน่วยงานสอบทานสินทรัพย์เสี่ยง*** มีหน้าที่สอบทานกระบวนการบริหารสินเชื่อและคุณภาพสินเชื่อ ประเมินความเพียงพอของการตั้งสำรองหนี้สูญ และประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย กฎระเบียบ และมาตรฐานการพิจารณาสินเชื่อ
  - ***หน่วยงานบริหารสินเชื่อพิเศษ*** มีหน้าที่ดูแลบริหารจัดการหนี้ด้อยคุณภาพ กำหนดกลยุทธ์พร้อมทั้งดำเนินการแก้ไขและการปรับปรุงโครงสร้างหนี้
  - ***หน่วยงานประนอมหนี้และกฎหมาย*** มีหน้าที่ดำเนินการให้มีการฟ้องร้อง หรือประนีประนอมยอมความ หรือยึดทรัพย์ขายทอดตลาด
  - ***หน่วยงานทรัพย์สิน*** ทำหน้าที่บริหารและขายทรัพย์สินรอการขายที่ได้รับมาจากกระบวนการประนอมหนี้ และการฟ้องร้อง

สำหรับกระบวนการในการอำนวยสินเชื่อ สายสินเชื่อจะเป็นผู้พิจารณานำเสนอขออนุมัติสินเชื่อ และหน่วยงานกลั่นกรองสินเชื่อพิจารณาคำขอดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การอำนวยสินเชื่อรวมถึงพิจารณาความเสี่ยงตามที่กำหนดไว้ เช่น มาตรฐานการพิจารณาสินเชื่อ การจัดระดับความเสี่ยงด้านสินเชื่อ และการประเมินมูลค่าหลักประกัน เป็นต้น เพื่อเป็นการป้องกันความเสี่ยงในการอำนวยสินเชื่อ ในส่วนของสินเชื่อด้อยคุณภาพ ธนาคารมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงทำหน้าที่ในการติดตามแก้ไขหนี้ดังกล่าว นอกจากนี้ ธนาคารยังมีหน่วยงานอิสระที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่ในการสอบทานกระบวนการบริหารสินเชื่อและคุณภาพสินเชื่อ ประเมินความเพียงพอของการสำรองหนี้สูญในกรณีที่เป็นสินเชื่อด้อยคุณภาพ ตลอดจนพิจารณาการปฏิบัติตามนโยบาย กฎ ระเบียบ และมาตรฐานการพิจารณาสินเชื่อ โครงสร้าง Portfolio ที่เหมาะสม ความเพียงพอของเงินกองทุน รวมถึงการทดสอบภาวะวิกฤติ (Stress Testing) ตามหลักเกณฑ์ของธนาคาร และสอดคล้องตามเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด ทั้งนี้ การดำเนินการดังกล่าว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะรายงานผลต่อผู้บริหารระดับสูง คณะกรรมการบริหาร และคณะกรรมการบริหารความเสี่ยงอย่างสม่ำเสมอ

ธนาคารมีการกำหนดเพดานต่างๆ สำหรับการควบคุมความเสี่ยงด้านเครดิต เช่น การกำหนดเพดานของผลรวมของจำนวนเงินที่ให้สินเชื่อ ลงทุน ก่อภาระผูกพัน หรือทำธุรกรรมที่มีลักษณะคล้ายการให้สินเชื่อแก่ลูกหนี้และผู้เกี่ยวข้อง ทั้งในลักษณะกลุ่มลูกค้า กลุ่มอุตสาหกรรม และระดับประเทศคู่สัญญา เพื่อเป็นการจำกัดความสูญเสียของเงินกองทุนโดยรวม ในกรณีที่กลุ่มลูกค้าที่เข้าข่ายลักษณะดังกล่าวได้รับผลกระทบในแง่ลบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ นอกจากนี้ ธนาคารได้มีการติดตามการกระจุกตัวของกลุ่มสินเชื่อรายใหญ่ กลุ่มอุตสาหกรรม และประเทศคู่สัญญา และรายงานต่อฝ่ายจัดการ คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง และคณะกรรมการบริหารของธนาคารอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการกำหนดเพดานและการติดตามรายงานดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ธนาคารมั่นใจได้ว่าในภาวะวิกฤติจะมีเงินกองทุนเพียงพอที่จะดำเนินธุรกิจได้อย่างแข็งแกร่งต่อไป

นอกจากนี้ ธนาคารได้มีการจัดทำนโยบายการบริหารความเสี่ยงในการทำธุรกรรมระหว่างกันภายในกลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพ[1]

[1] กลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพ ประกอบด้วย 10 บริษัทดังนี้ 1) ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ในฐานะบริษัทแม่ 2) บางกอกแบงค์ เบอร์ฮาด (BBB) 3) ธนาคารกรุงเทพ (ประเทศจีน) จำกัด (BBC) 4) บริษัท บริหารสินทรัพย์ทวี จำกัด (STAM) 5) บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม บัวหลวง จำกัด (BBLAM) 6) บริษัทหลักทรัพย์ บัวหลวง จำกัด (มหาชน) (BLS) 7) บีบีแอล โนมินี (เท็มพาตัน) เบอร์ฮาด 8) บริษัท บีบีแอล (เคแมน) จำกัด (BBL Cayman) 9) บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน บางกอกแคปปิตอล จำกัด และ 10) บริษัท บัวหลวงเวนเจอร์ส จำกัด

เพื่อให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์การกำกับดูแลกลุ่มธุรกิจทางการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด ซึ่งนโยบายดังกล่าวครอบคลุมถึงการกำหนดหลักเกณฑ์และข้อจำกัดในการทำธุรกรรมระหว่างกันภายในกลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพ รวมถึงการบริหารความเสี่ยงในการทำธุรกรรมระหว่างกันภายในกลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพ โดยกำหนดให้กลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพมีการบริหาร ควบคุม ติดตามปริมาณธุรกรรมให้อยู่ในเกณฑ์ที่ธนาคารกรุงเทพ (ในฐานะบริษัทแม่) กำหนด และสอดคล้องกับเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย และ/หรือหน่วยงานกำกับดูแลอื่นที่เกี่ยวข้องกำหนด โดยบริษัทในกลุ่มธุรกิจทางการเงินธนาคารกรุงเทพมีการจัดทำรายงานข้อมูลการทำธุรกรรมระหว่างกันต่อคณะกรรมการบริหารความเสี่ยงของกลุ่มธุรกิจทางการเงินและคณะกรรมการธนาคารอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถติดตามแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ก่อนที่จะเกิดความเสียหายร้ายแรงขึ้น

อัตราส่วนคุณภาพสินทรัพย์ของกลุ่มธุรกิจทางการเงินของธนาคารซึ่งแสดงว่าธนาคารมีความมั่นคงเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรม โดยมีการตั้งเงินสำรองเพื่อรองรับความเสียหายจากความเสี่ยงด้านสินเชื่ออย่างเพียงพอ โดยข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2561 และ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2560 มีดังนี้

	31-ธ.ค.-61	31-ธ.ค.-60
อัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อสินเชื่อรวม*	7.3%	7.0%
อัตราส่วนหนี้สูญต่อสินเชื่อรวม*	0.4%	0.1%
อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อด้อยคุณภาพต่อสินเชื่อรวม**	3.4%	3.9%
อัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับต่อสินเชื่อรวม*	0.3%	0.3%
อัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่อด้อยคุณภาพ**	190.9%	160.2%

* รวมดอกเบี้ยค้างรับ

** ตามหลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย

ความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของเงินให้สินเชื่อ

ความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของเงินให้สินเชื่อ หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากการที่ธนาคารให้สินเชื่อ ลงทุน ก่อภาระผูกพัน หรือทำธุรกรรมที่มีลักษณะคล้ายการให้สินเชื่อแก่กลุ่มลูกหนี้ หรือภาคธุรกิจใดเป็นจำนวนสูงมาก ซึ่งหากเกิดความเสียหายขึ้นจะส่งผลต่อฐานะและความสามารถในการดำเนินงานของธนาคารอย่างมีนัยสำคัญ โดยสามารถแบ่งความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของเงินให้สินเชื่อได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ การกระจุกตัวของลูกหนี้รายใหญ่ การกระจุกตัวภาคธุรกิจ และ Country and Transfer

สำหรับความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวของลูกหนี้รายใหญ่ ธนาคารบริหารความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวประเภทนี้ ด้วยการควบคุมให้ภาระความเสี่ยงของลูกหนี้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือโครงการใดโครงการหนึ่งมีมูลค่ารวมไม่เกินร้อยละ 25 ของเงินกองทุนของธนาคาร และควบคุมให้คู่สัญญาทุกราย ที่มีสัดส่วนเงินให้สินเชื่อ เงินลงทุนและภาระผูกพันของกลุ่มลูกหนี้ที่มียอดภาระความเสี่ยงเกินกว่าร้อยละ 10 ของเงินกองทุนของธนาคาร ต้องมีภาระความเสี่ยงรวมกันไม่เกินกว่า 3 เท่าของเงินกองทุนของธนาคาร ซึ่งเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย

สำหรับความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวภาคธุรกิจ ธนาคารบริหารความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวประเภทนี้ ด้วยการจัดรวมกลุ่มภาระความเสี่ยงให้เป็นภาคธุรกิจตามความเหมาะสมทางด้านเศรษฐกิจ ประเมินระดับความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในภาวะตกต่ำของแต่ละภาคธุรกิจ แล้วจัดสรรเพดานภาระความเสี่ยงให้แก่แต่ละภาคธุรกิจเพื่อจำกัดมิให้เกิดความเสียหายต่อเงินกองทุนสูงกว่าที่ธนาคารยอมรับได้หากเกิดภาวะตกต่ำขึ้นในภาคธุรกิจใดภาคธุรกิจหนึ่ง โดยธนาคารได้มีการรายงานและทบทวนกระบวนการดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ธนาคารมีการกระจายตัวของการดำเนินธุรกิจในหลากหลายภาคธุรกิจด้วยสัดส่วนที่สนับสนุนให้ธนาคารมีการดำเนินงานอย่างมั่นคง

สำหรับความเสี่ยง Country and Transfer ธนาคารบริหารความเสี่ยงด้านการกระจุกตัวประเภทนี้ ด้วยการประเมินระดับความเสี่ยงในกรณีที่ประเทศคู่สัญญาประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม หรือการเมืองในระดับที่สูงกว่าปกติ แล้วกำหนดเพดานภาระความเสี่ยงแก่ประเทศคู่สัญญาโดยพิจารณาความจำเป็นด้านธุรกิจประกอบด้วย เพื่อจำกัดมิให้เกิดความเสียหายต่อเงินกองทุนสูงกว่าที่ธนาคารยอมรับหากเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ประเทศคู่สัญญาไม่สามารถหรือไม่เต็มใจชำระหนี้คืน นอกจากนี้ ธนาคารได้มีการติดตาม รายงาน และประเมินระดับความเสี่ยงของประเทศคู่สัญญาหลักอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ธนาคารสามารถปรับเปลี่ยนกลยุทธ์และแนวนโยบายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ และมีการกระจายตัวของภาระความเสี่ยงในต่างประเทศในระดับที่เหมาะสมกับระดับความเสี่ยงและโอกาสทางธุรกิจของประเทศคู่สัญญาต่างๆ

4) ความเสี่ยงด้านตลาด

ความเสี่ยงด้านตลาด หมายถึง ความเสี่ยงที่ธนาคารอาจได้รับความเสียหายเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงมูลค่าของสินทรัพย์ หนี้สิน และภาระผูกพันอันเกิดจากความเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยน ราคาตราสารทุน และราคาสินค้าโภคภัณฑ์

ความเสี่ยงด้านตลาดของธนาคาร เกิดจากการให้บริการทางการเงินแก่ลูกค้า และ/หรือสถาบันการเงิน ได้แก่ การซื้อขายเงินตราต่างประเทศ การซื้อขายตราสารหนี้ รวมถึงการทำธุรกรรมอนุพันธ์ทางการเงินในขอบเขตที่จำกัด เช่น สัญญาซื้อขายเงินตราต่างประเทศล่วงหน้า

(Foreign Exchange Forward) สัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยต่างสกุลเงิน (Cross Currency Swap) สัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย (Interest Rate Swap) เป็นต้น ซึ่งธนาคารต้องบริหารจัดการความเสี่ยงจากฐานะด้านลูกค้าเหล่านี้ให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม โดยการป้องกันหรือปรับลดความเสี่ยง นอกจากนั้นความเสี่ยงด้านตลาดยังเกิดจากฐานะทางสินทรัพย์และหนี้สินของธนาคารเองอีกด้วย

วัตถุประสงค์หลักในการบริหารความเสี่ยงด้านตลาดของธนาคาร คือ การจัดการความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยตลาดให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้และสอดคล้องกับนโยบายความเสี่ยงรวมของธนาคาร ธนาคารมีนโยบายในการบริหารความเสี่ยง และมีการกำหนดมาตรวัดและเพดานความเสี่ยงด้านตลาดให้เหมาะสมกับลักษณะและความซับซ้อนของธุรกรรมทางการเงิน คณะกรรมการและหน่วยงานที่มีบทบาทหลักในการบริหาร ติดตาม และควบคุมความเสี่ยงด้านตลาด ประกอบด้วย

- ***คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สิน*** มีหน้าที่กำหนดและทบทวน นโยบายและแนวทางการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินและการบริหารความเสี่ยงด้านตลาด ตลอดจนติดตามและควบคุมความเสี่ยงด้านตลาดและความเสี่ยงด้านสภาพคล่องของธนาคารให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ และสอดคล้องกับนโยบายการบริหารความเสี่ยงที่คณะกรรมการบริหารความเสี่ยงและคณะกรรมการธนาคารกำหนด
- ***สายบริหารการเงิน*** มีหน้าที่ดำเนินกลยุทธ์ทางการค้าโดยการซื้อขายผลิตภัณฑ์ทางการเงินต่างๆ เช่น ซื้อขายแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ซื้อขายตราสารหนี้และตราสารอนุพันธ์ ตลอดจนบริหารความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ย รวมถึงบริหารสภาพคล่องของธนาคาร เพื่อให้ระดับความเสี่ยงอยู่ภายใต้เพดานความเสี่ยงตามแนวทางที่คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินกำหนดและธนาคารยอมรับได้
- ***หน่วยงานความเสี่ยงด้านตลาด สายบริหารความเสี่ยง*** เป็นผู้บ่งชี้ ประเมิน ติดตาม รายงานสถานะ และควบคุมความเสี่ยงให้อยู่ภายใต้เพดานความเสี่ยงที่กำหนด โดยรายงานต่อคณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินเป็นประจำ ตลอดจนนำเสนอการปรับปรุงนโยบาย มาตรวัด และเพดานความเสี่ยงให้เหมาะสมกับสภาวการณ์ แผนธุรกิจ และความซับซ้อนของธุรกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป

ธนาคารแบ่งการบริหารความเสี่ยงด้านตลาดตามวัตถุประสงค์ของการทำธุรกรรม เป็น 2 ส่วน คือ ความเสี่ยงด้านตลาดของฐานะในบัญชีเพื่อการค้า และของฐานะในบัญชีเพื่อการธนาคาร

4.1 ความเสี่ยงด้านตลาดของฐานะในบัญชีเพื่อการค้า

ฐานะในบัญชีเพื่อการค้า คือ ฐานะของเครื่องมือทางการเงินที่ธนาคารถือครองไว้ในระยะสั้น โดยมีเจตนาเพื่อค้า เพื่อขายต่อ เพื่อหาประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงของราคา หรือเพื่อหากำไรจากความแตกต่างของราคาในหลายตลาด (Arbitrage) รวมทั้งเพื่อป้องกันความเสี่ยงของฐานะอื่นๆ ในบัญชีเพื่อการค้า ความเสี่ยงด้านตลาดของฐานะในบัญชีเพื่อการค้าที่สำคัญของธนาคาร ได้แก่ ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย และความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน

ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการค้า เกิดจากการที่ธนาคารถือครองธุรกรรมทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับอัตราดอกเบี้ยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้า ทำกำไรในระยะสั้น หรือเพื่อป้องกันความเสี่ยงของฐานะในบัญชีเพื่อการค้า เช่น ธุรกรรมตราสารหนี้ สัญญาซื้อขายเงินตราต่างประเทศล่วงหน้า และสัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยหรือสกุลเงิน เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยส่งผลกระทบต่อมูลค่ายุติธรรมของฐานะที่ธนาคารถือครองและอาจเกิดผลกำไรหรือขาดทุนจากอัตราดอกเบี้ยได้

ความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน เกิดจากการที่ธนาคารมีการทำธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศ ซึ่งอาจก่อให้เกิดฐานะเกินดุลหรือขาดดุลในเงินตราต่างประเทศสกุลใดสกุลหนึ่ง เช่น การทำธุรกรรมปริวรรตเงินตรา การลงทุน การให้สินเชื่อ การกู้ยืม การก่อภาระผูกพัน รวมถึงการใช้อนุพันธ์ทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศ เป็นต้น เมื่ออัตราแลกเปลี่ยนเปลี่ยนแปลง จึงอาจกระทบต่อผลกำไรหรือขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนได้

ปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อฐานะในบัญชีเพื่อการค้าในปีที่ผ่านมาและยังคงต้องติดตามต่อไป ได้แก่ 1) ทิศทางการดำเนินนโยบายทางการเงินของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศเศรษฐกิจสำคัญอื่นๆ ที่มีแนวโน้มปรับนโยบายการเงินเข้าสู่ภาวะปกติและส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยในตลาดโลกอยู่ในช่วงขาขึ้น 2) มาตรการกีดกันทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาที่ดำเนินการกับจีนและประเทศอื่นๆ ซึ่งอาจส่งผลให้ปริมาณการค้าโลกและเศรษฐกิจโลกขยายตัวได้จำกัด 3) ความไม่แน่นอนที่สหราชอาณาจักรจะสามารถบรรลุข้อตกลงในการเจรจาเพื่อออกจากสหภาพยุโรป และ 4) การชะลอตัวลงของเศรษฐกิจจีน เป็นต้น ซึ่งปัจจัยต่างๆ ข้างต้น อาจส่งผลต่อความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ และมีผลให้อัตราแลกเปลี่ยน อัตราดอกเบี้ย และราคาสินค้าโภคภัณฑ์ มีความผันผวนมากขึ้น

ธนาคารมีการกำหนดเพดานความเสี่ยงเพื่อใช้ควบคุมความเสี่ยงด้านตลาดในบัญชีเพื่อการค้า ได้แก่ Value-at-Risk Limit, PV01 Limit และ

Maximum Loss Limit เป็นต้น โดยให้มีการติดตามและรายงานสถานะความเสี่ยงต่อฝ่ายจัดการ คณะกรรมการบริหาร และคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง เป็นประจำ Value-at-Risk (VaR) เป็นมาตรวัดที่ใช้หลักการทางสถิติในการประเมินความเสียหายสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยเสี่ยงและราคาต่างๆ ภายใต้ระยะเวลาและระดับความเชื่อมั่นที่กำหนด

นอกจากการติดตามและควบคุมความเสี่ยงข้างต้นแล้ว ธนาคารจัดให้มีการทดสอบภาวะวิกฤติ สำหรับฐานะในบัญชีเพื่อการค้าอย่างน้อยไตรมาสละครั้ง เพื่อใช้ประเมินความเสียหายสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นในภาวะที่ตลาดมีความผันผวนมากกว่าปกติหรือมีวิกฤติ เพื่อให้ธนาคารเข้าใจฐานะความเสี่ยง จุดเปราะบาง ตลอดจนสามารถวางแผนบริหารจัดการความเสี่ยงด้านตลาดได้ดียิ่งขึ้น

สำหรับฐานะในบัญชีเพื่อการค้าของธนาคารในปี 2561 ค่าเฉลี่ยของ VaR ระยะเวลา 1 วัน จากการประเมินด้วยวิธี Historical Simulation ที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 99 เท่ากับ 72 ล้านบาท

4.2 ความเสี่ยงด้านตลาดจากฐานะในบัญชีเพื่อการธนาคาร

ธนาคารมีความเสี่ยงด้านตลาดจากฐานะในบัญชีเพื่อการธนาคารจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยและราคาตราสารทุน โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการธนาคาร

ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการธนาคาร หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากการที่สินทรัพย์ หนี้สิน และรายการนอกงบดุลที่อยู่ในบัญชีเพื่อการธนาคาร มีรอบระยะเวลาการปรับอัตราดอกเบี้ยหรือการครบกำหนดสัญญาไม่ตรงกัน หรือ เมื่ออัตราดอกเบี้ยอ้างอิงของสินทรัพย์และหนี้สินมีการเปลี่ยนแปลงโดยไม่สอดคล้องกัน และมีผลกระทบต่อรายได้ดอกเบี้ยสุทธิ และ/หรือมูลค่าของผู้ถือหุ้น

ปัจจัยความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย ได้แก่ ภาวะทางเศรษฐกิจต่างๆ อัตราเงินเฟ้อ และการดำเนินนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารกลางของประเทศสำคัญทั่วโลก ซึ่งอาจส่งผลต่อทิศทางและระดับของอัตราดอกเบี้ยโดยตรง หรือส่งผลต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ และกระทบทางอ้อมมายังอัตราดอกเบี้ย นอกจากนั้น การแข่งขันเพื่อเพิ่มหรือรักษาส่วนแบ่งการตลาดของธนาคารพาณิชย์ในด้านเงินฝากและสินเชื่อ มีผลให้ส่วนต่างดอกเบี้ยแคบลงด้วย

ในการควบคุมความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการธนาคาร ธนาคารกำหนดเพดานความเสี่ยงของผลกระทบต่อรายได้ดอกเบี้ยสุทธิในระยะเวลา 1 ปี (Net Interest Income Impact Limit) และผลกระทบต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของส่วนของผู้ถือหุ้น (Economic Value of Equity Impact Limit) ภายใต้สมมติฐานการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยของสินทรัพย์และหนี้สินทุกประเภทเพิ่มขึ้นและลดลงทันทีร้อยละ 1.00

ธนาคารบริหารความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยโดยการปรับโครงสร้างของสินทรัพย์และหนี้สินให้สอดคล้องกับทิศทางของอัตราดอกเบี้ยที่คาดการณ์ในอนาคต โดยคำนึงถึงรายได้ดอกเบี้ยสุทธิและมูลค่าทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป และอาจใช้อนุพันธ์ทางการเงิน เช่น สัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย และสัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยต่างสกุลเงิน เป็นต้น ในการป้องกันหรือปรับลดความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยให้อยู่ภายในเพดานความเสี่ยง ตามแนวทางที่คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินกำหนด นอกจากนั้น ธนาคารจัดให้มีการทดสอบภาวะวิกฤติสำหรับความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ยในบัญชีเพื่อการธนาคารอย่างน้อยไตรมาสละครั้ง เพื่อสะท้อนจุดอ่อนหรือผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์จำลองภาวะวิกฤติต่างๆ และนำผลลัพธ์ที่ได้ไปปรับปรุงการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินให้สอดคล้องกับภาวะแวดล้อมของธุรกิจ เพื่อให้ธนาคารสามารถบรรลุเป้าหมายรายได้ตามแผนธุรกิจและมีความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้

ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.00 ต่อรายได้ดอกเบี้ยสุทธิในระดับกลุ่มธุรกิจทางการเงินของธนาคาร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2561 และ วันที่ 31 ธันวาคม 2560 เป็นดังนี้

หน่วย : ล้านบาท

สกุลเงิน	31-ธ.ค.-61	31-ธ.ค.-60
เงินบาท	-305.46	-614.06
เงินดอลลาร์สหรัฐฯ	1,562.64	1,002.53
เงินยูโร	275.60	69.72
เงินสกุลอื่น	577.81	578.89
รวมผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย	2,110.58	1,037.07

(2) ความเสี่ยงของฐานะที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุน

ความเสี่ยงของฐานะที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุน หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของราคาของตราสารทุน และมีผลทำให้ฐานะของเงินลงทุนในตราสารทุนมีมูลค่าลดลงและกระทบต่อเงินกองทุนของธนาคาร

ธนาคารลงทุนในตราสารทุนในบัญชีเพื่อการธนาคารโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างรายได้ทั้งในรูปของเงินปันผล กำไรจากส่วนต่างของมูลค่าในระยะปานกลางและระยะยาว และเพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจหลักของธนาคารด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า และสร้างเครือข่ายกับพันธมิตรทางการลงทุน รวมถึงเพื่อรับชำระหนี้คืนในรูปของหลักทรัพย์ในกรณีที่มีการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ธนาคารมีความเสี่ยงจากการลงทุนในฐานะที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุนทั้งในและต่างประเทศ และการลงทุนในสินทรัพย์หลากหลายประเภทมากขึ้นเพื่อกระจายความเสี่ยง สร้างโอกาสในการเพิ่มผลตอบแทน ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาของตลาดทุนไทย เช่น กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์และกองทุนรวมโครงสร้างพื้นฐาน เป็นต้น

ธนาคารกำหนดนโยบายการลงทุนและการบริหารความเสี่ยงในตราสารทุนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมิน ติดตาม และควบคุมความเสี่ยงของฐานะที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุน โดยกำหนดวิธีการประเมินความเสี่ยงแยกตามประเภทของตราสารทุน มีการจัดทำการทดสอบภาวะวิกฤติอย่างน้อยรายไตรมาส เพื่อประเมินผลขาดทุนสูงสุดที่อาจเกิดขึ้นในภาวะที่ตลาดมีความผันผวนมากกว่าปกติ และมีการควบคุมสัดส่วนของฐานะที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุนต่อเงินกองทุนให้อยู่ภายในเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด และเกณฑ์ภายในของธนาคาร

5) ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง

ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากการที่ธนาคารไม่สามารถชำระหนี้สินและภาระผูกพันตามสัญญา วัตถุประสงค์ของการบริหารความเสี่ยงด้านสภาพคล่องของธนาคาร คือ การมีเงินทุนที่เหมาะสมและเพียงพอที่จะชำระภาระผูกพันทั้งในปัจจุบันและอนาคตในขณะเดียวกัน ยังสามารถนำเงินทุนไปบริหารเพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสมในภาวะที่ตลาดเอื้ออำนวยด้วย

ปัจจัยความเสี่ยงด้านสภาพคล่องที่สำคัญของธนาคาร ได้แก่ โครงสร้างของแหล่งเงินทุนและการใช้ไปของเงินทุนของธนาคาร การแข่งขันของธนาคารพาณิชย์เพื่อเพิ่มฐานเงินฝากโดยเฉพาะเงินฝากที่มีต้นทุนต่ำเพื่อรองรับการขยายตัวของสินเชื่อที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการลงทุนของภาครัฐในโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ นอกจากนั้น การปรับเปลี่ยนทิศทางนโยบายการเงินของประเทศเศรษฐกิจหลักและแนวโน้มการปรับขึ้นของอัตราดอกเบี้ยของสหรัฐอเมริกา อาจทำให้เกิดความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ตลาดการเงินมีความผันผวนและอาจส่งผลต่อสภาพคล่องและต้นทุนในการจัดหาเงินทุนสกุลต่างประเทศของธนาคาร

ธนาคารบริหารความเสี่ยงสภาพคล่องตามนโยบายและหลักการที่คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินเป็นผู้กำหนด และสอดคล้องกับเกณฑ์การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องและกฎเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องของทางการ โดยมีสายบริหารการเงินเป็นหน่วยงานหลักทำหน้าที่บริหารกระแสเงินสดและฐานะสภาพคล่องประจำวัน ติดตามภาวะตลาดเงิน และการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ย และคาดการณ์แนวโน้ม รวมถึงดำเนินกลยุทธ์การบริหารสภาพคล่องตามแนวทางที่คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินกำหนด หน่วยงานความเสี่ยงด้านตลาด สายบริหารความเสี่ยง เป็นผู้บ่งชี้ ประเมิน ติดตาม รายงาน และควบคุมสถานะความเสี่ยงให้อยู่ภายใต้เพดานความเสี่ยงที่กำหนด โดยรายงานต่อคณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินเป็นประจำ อย่างน้อยเดือนละครั้ง

ธนาคารจัดให้มีแหล่งเงินทุนที่หลากหลาย โดยแหล่งเงินทุนหลักของธนาคารมาจากเงินรับฝากจากลูกค้า ซึ่งมีการกระจายตัวดีทั้งในด้านประเภทลูกค้าผู้ฝาก ประเภทเงินรับฝาก และอายุครบกำหนด นอกจากนี้ธนาคารบริหารสภาพคล่องผ่านตลาดเงินและตลาดทุนในประเทศและต่างประเทศซึ่งรวมถึงตลาดซื้อขายล่วงหน้าและตลาดซื้อคืน (Swap and Repurchase Market) โดยอาจดำเนินการระดมเงินทุน หรือลงทุนในสกุลเงินหลัก เช่น สกุลเงินบาท และสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นต้น ธนาคารมุ่งดำเนินการให้มีต้นทุนและมีความเสี่ยงด้านสภาพคล่องที่เหมาะสมตามสภาพตลาดและอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยมีการบริหารฐานะสภาพคล่องอย่างใกล้ชิดทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งรวมถึงการพิจารณาความเหมาะสมในการกู้ยืมเงินระยะสั้นและระยะยาวจากต่างประเทศ เพื่อใช้ในการอำนวยสินเชื่อสกุลเงินตราต่างประเทศแก่ลูกค้าของธนาคารทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ตลอดจนวางแผนการระดมเงินทุนระยะยาวตามความเหมาะสมของสภาพตลาด

นอกจากแหล่งเงินทุนที่หลากหลายแล้ว ธนาคารจัดให้มีสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูงและพร้อมจะเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เมื่อต้องการ เพื่อที่จะสามารถรองรับการจ่ายคืนหนี้สินและภาระผูกพันและดำเนินธุรกิจได้อย่างราบรื่นทั้งในภาวะปกติและในกรณีเกิดวิกฤติ โดยธนาคารดำรงอัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่องตามข้อกำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยและผู้กำกับดูแลในแต่ละประเทศที่ประกอบการ และตามเกณฑ์ที่คณะกรรมการบริหารสินทรัพย์และหนี้สินกำหนด

ธนาคารประเมิน ติดตาม และควบคุมความเสี่ยงด้านสภาพคล่องโดยใช้มาตรวัดและเพดานความเสี่ยงประเภทต่างๆ เช่น อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก ฐานะสภาพคล่องสุทธิทั้งในภาวะปกติและภาวะวิกฤติ มาตรวัด Liquidity Coverage Ratio (LCR) Net Stable Funding Ratio (NSFR) เป็นต้น LCR เฉลี่ยของธนาคารในไตรมาสที่ 4 ปี 2561 ซึ่งคำนวณจากข้อมูลสิ้นเดือนในระหว่างไตรมาส เท่ากับร้อยละ 288 เกินกว่า LCR ขั้นต่ำตามเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดที่ร้อยละ 100 ในปี 2563

ธนาคารมีการกำหนดสัญญาณเตือนภัยด้านสภาพคล่อง เพื่อให้ธนาคารได้ตระหนักถึงการก่อตัวของวิกฤติสภาพคล่องที่อาจเกิดขึ้น

ทั้งจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะของธนาคารและปัจจัยที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของภาวะแวดล้อมภายนอก เพื่อให้ธนาคารสามารถป้องกันและบริหารความเสี่ยงได้อย่างทันท่วงที ธนาคารมีการทดสอบภาวะวิกฤติสภาพคล่อง (Liquidity Risk Stress Test) โดยกำหนดสถานการณ์จำลองภาวะวิกฤติที่อาจเกิดขึ้น ทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอก ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 กรณี ได้แก่ (1) ภาวะวิกฤติที่เกิดกับธนาคารเอง (2) ภาวะวิกฤติที่เกิดกับระบบสถาบันการเงินและส่งผลกระทบต่อสภาพคล่องของธนาคาร และ (3) ภาวะวิกฤติที่เกิดจากทั้ง 2 ปัจจัยข้างต้นพร้อมกัน ในแต่ละสถานการณ์จำลองจะมีการสมมติให้กระแสเงินสดรับ-จ่ายมีความแตกต่างจากภาวะปกติ เช่น ลูกค้าถอนเงินฝากหรือมีการเบิกใช้วงเงินเบิกเกินบัญชีธนาคารมากกว่าปกติ ธนาคารไม่สามารถเข้าถึงตลาดเงิน สินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องในภาวะปกติมีสภาพคล่องลดลงและทำให้ต้องขายในราคาต่ำกว่าราคาตลาด ภาระในการสนับสนุนบริษัทในกลุ่มธุรกิจทางการเงิน เป็นต้น จากผลการทดสอบภาวะวิกฤติสภาพคล่องในปี 2561 แสดงให้เห็นว่าธนาคารยังมีสภาพคล่องส่วนเกินเพียงพอที่จะรองรับภาวะวิกฤติสภาพคล่องได้ทั้ง 3 กรณี

ธนาคารมีการจัดทำแผนรองรับภาวะฉุกเฉินเพื่อรองรับในกรณีเกิดวิกฤติสภาพคล่อง (Liquidity Contingency Plan) ที่กำหนดบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบ ของผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สัญญาณเตือนภัยภาวะวิกฤติสภาพคล่อง ตลอดจนขั้นตอนการดำเนินการเพื่อที่จะสามารถรับมือกับสถานการณ์ได้อย่างทันท่วงที และประสบความสำเร็จในการแก้ไขสถานการณ์ให้กลับสู่ภาวะปกติ นอกจากนั้น ธนาคารมี Global Medium Term Notes (GMTN) Program ซึ่งทำให้ธนาคารมีความพร้อมในการจัดหาเงินทุนระยะปานกลาง และระยะยาวจากตลาดทุนได้อย่างรวดเร็วและคล่องตัว

6) ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ

ความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ หมายถึง ความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย อันเนื่องมาจากความไม่เพียงพอหรือความบกพร่องของกระบวนการปฏิบัติงานภายใน บุคลากร และระบบงานของธนาคาร หรือจากเหตุการณ์ความเสี่ยงภายนอกธนาคาร และรวมไปถึงความเสี่ยงด้านกฎหมาย ทั้งนี้ ไม่รวมถึงความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ และความเสี่ยงด้านชื่อเสียง

ปัจจัยความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ ที่สำคัญของธนาคารประกอบด้วย

ปัจจัยภายในธนาคาร ได้แก่

- ประสิทธิภาพของกระบวนการต่างๆ ภายในองค์กรและระบบการควบคุมภายใน (Internal Control) ซึ่งรวมถึงกระบวนการปฏิบัติงานต่างๆ เพื่อรองรับการดำเนินธุรกิจ และกระบวนการในการดูแลบุคลากรของธนาคาร
- บุคลากรของธนาคาร ทั้งในส่วนของความเพียงพอของจำนวนบุคลากร คุณสมบัติ และประสิทธิภาพของบุคลากร ซึ่งรวมไปถึงคุณภาพการให้บริการและการดูแลลูกค้า ความรู้ความเข้าใจในผลิตภัณฑ์และบริการซึ่งมีแนวโน้มซับซ้อนมากขึ้น และการนำเสนอขายต่อลูกค้าได้อย่างเหมาะสม
- ระบบงานต่างๆ ของธนาคาร ทั้งในส่วนของความสามารถของระบบงานในการรองรับการดำเนินธุรกิจของธนาคาร และความซับซ้อนของระบบงานซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงได้ เป็นต้น

ปัจจัยภายนอกธนาคาร ได้แก่

- พฤติกรรมของบุคคลภายนอก เช่น การโจรกรรมหรือฉ้อโกงทรัพย์สินหรือข้อมูลของธนาคาร การฟอกเงิน เป็นต้น
- สาธารณภัยและภัยธรรมชาติต่างๆ หรือเหตุการณ์ความไม่สงบต่างๆ ที่อาจมีผลทำให้ทรัพย์สินของธนาคารเสียหายได้
- การเพิ่มเติมปรับปรุงกฎเกณฑ์ของทางการและผู้กำกับดูแลต่างๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ที่มีแนวโน้มเข้มข้นมากขึ้นทั่วโลก

ธนาคารตระหนักดีว่า การบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการที่ดี เป็นสิ่งสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจให้บรรลุผลสำเร็จได้อย่างยั่งยืน โดยเฉพาะในสถานการณ์แวดล้อมปัจจุบันทั้งภายในและภายนอกประเทศซึ่งมีความไม่แน่นอน ธนาคารจึงให้ความสำคัญต่อการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพ และครอบคลุมการดำเนินงานทั่วทั้งธนาคารอย่างเพียงพอ และเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดดังกล่าวได้อย่างทันกาล รวมทั้งการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของทางการทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีแนวโน้มเข้มข้นมากขึ้น

นอกจากนั้น ธนาคารยังให้ความสำคัญกับคุณภาพการให้บริการและการดูแลลูกค้า การเสนอขายผลิตภัณฑ์และบริการที่เหมาะสม การเสริมสร้างความปลอดภัยของระบบงาน ระบบสารสนเทศ ช่องทางการให้บริการทางอิเล็กทรอนิกส์/ดิจิทัลต่างๆ รวมถึงการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากการทุจริตที่เกี่ยวเนื่องกับผลิตภัณฑ์และบริการของธนาคาร เช่น บัตรเครดิต บัตรเอทีเอ็ม และบริการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เป็นต้น เพื่อสร้างความมั่นใจต่อลูกค้าของธนาคาร รวมถึงการวิเคราะห์ ประเมิน และควบคุมความเสี่ยง สำหรับผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อให้มั่นใจว่า ความเสี่ยงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ และมีกระบวนการควบคุมที่เหมาะสมก่อนการเสนอให้บริการต่อลูกค้า

การบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ ครอบคลุมถึงการนิยามความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยง การดูแลติดตามความเสี่ยง ตลอดจนการบริหารและควบคุมความเสี่ยง โดยทุกหน่วยงานมีหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงในการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการของหน่วยงานตนเอง และกำหนดมาตรการบริหารและติดตามควบคุมความเสี่ยงให้อยู่ใน

ระดับที่กำหนด โดยการจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม และสร้างวัฒนธรรมการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการภายในธนาคาร

หลักการสำคัญในการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการของธนาคารเริ่มจากการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการแก่พนักงานของธนาคารให้เข้าใจตรงกันอย่างทั่วถึง และปลูกฝังวัฒนธรรมการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการภายในธนาคารให้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการทางธุรกิจด้านต่างๆ ของธนาคารต่อไปอย่างยั่งยืน โดยเครื่องมือหลักในการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Tools for Operational Risk Management) ได้แก่ การประเมินความเสี่ยงและการควบคุมภายในของตนเอง (Risk Control Self-assessment : RCSA) เพื่อระบุความเสี่ยงด้านปฏิบัติการได้อย่างครบถ้วนถูกต้อง และสามารถประเมินความเสี่ยงและประสิทธิภาพของการควบคุม ตลอดจนวิเคราะห์รายละเอียดเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการลดความเสี่ยงและดำเนินการลดความเสี่ยงตามแนวทางที่เลือกแล้ว โดยมีการติดตามความคืบหน้าและระดับความเสี่ยงอย่างเป็นระบบ เช่น ข้อมูลที่ใช้ติดตามความเสี่ยง (Risk Monitoring Information : RMI) และระบบการรายงานข้อมูลเหตุการณ์ความเสียหายที่เกิดจากความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Loss Data) ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญให้ธนาคารนำมาประมวลและวิเคราะห์พิจารณามาตรการป้องกัน ควบคุม และ/หรือลดความเสี่ยงดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งทบทวนกระบวนการทั้งหมดดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ

ธนาคารมีคณะกรรมการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูงของธนาคารจากทั้งสายธุรกิจและสายสนับสนุน โดยมีหน้าที่สนับสนุนและควบคุมดูแลการดำเนินการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการและการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจให้เป็นไปตามนโยบายของธนาคาร

ธนาคารมีหน่วยงานความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ สังกัดสายบริหารความเสี่ยง เพื่อดูแลการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ เช่น การติดตามและสนับสนุนทุกหน่วยงานให้ดำเนินการตามระบบการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการภายในหน่วยงานของตน การบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการในระดับภาพรวมองค์กร การพิจารณาแนวทางการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการในขั้นตอนการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ การคำนวณเงินกองทุนเพื่อรองรับความเสี่ยงด้านปฏิบัติการภายใต้หลักเกณฑ์ Basel การดูแลระบบและวิเคราะห์ข้อมูลเหตุการณ์ความเสียหายที่เกิดจากความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ (Loss Data) เป็นต้น หน่วยงานบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการมีการประสานงานกับหน่วยงานกำกับดูแล และสายตรวจสอบและควบคุม โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูล ร่วมกันวิเคราะห์ และกำหนดแนวทางการบริหารควบคุม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการและกระบวนการควบคุมภายในของธนาคาร

ธนาคารมีการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ (Business Continuity Management : BCM) เพื่อให้มั่นใจว่าธนาคารสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่องเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินต่างๆ ที่ทำให้การปฏิบัติงานตามปกติต้องหยุดชะงัก โดยธนาคารมีนโยบายการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ (BCM Policy) ซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการธนาคาร อีกทั้งมีการกำหนดมาตรฐาน และกรอบการดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่อง (BCM Framework) ในการพิจารณาทบทวนและจัดทำแผนรองรับการดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่อง (Business Continuity Plan) อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ครอบคลุมและพร้อมรองรับสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงจัดให้มีการฝึกซ้อมทดสอบเป็นประจำ

7) ความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ หมายถึง ความเสี่ยงของการเกิดความเสียหาย อันเนื่องมาจากความไม่เพียงพอหรือความบกพร่องในการบริหารจัดการด้านความมั่นคงปลอดภัย การรักษาความลับ ความถูกต้องเชื่อถือได้ และความพร้อมใช้งาน ของระบบงาน ข้อมูล และโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ตลอดจนการบริหารจัดการผู้ให้บริการภายนอก การบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ และการบริหารจัดการโครงการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ปัจจัยความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่สำคัญของธนาคารประกอบด้วย ปัจจัยภายในด้านระบบงานต่างๆ ของธนาคาร ทั้งในส่วนของความสามารถของระบบงานและเทคโนโลยีที่ธนาคารนำมาใช้เพื่อการดำเนินธุรกิจของธนาคาร ความซับซ้อนซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงได้ รวมถึงการรักษาความปลอดภัยของระบบงานและข้อมูล ด้านความถูกต้องแม่นยำของการประมวลผล และการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีต่างๆ เป็นต้น และปัจจัยด้านบุคลากร ที่ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างเพียงพอ ซึ่งรวมถึงความเสี่ยงเกี่ยวกับการทุจริตหรือการละเลยการปฏิบัติงาน รวมทั้งปัจจัยภายนอกด้านความเสี่ยงจากภัยคุกคามทางไซเบอร์ (Cyber Risk) หรือ ภัยคุกคามทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและมีรูปแบบที่หลากหลาย รวมทั้งมีความซับซ้อนมากขึ้น นอกจากนั้น ในปัจจุบันความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของห่วงโซ่ธุรกิจที่มีการพึ่งพาเทคโนโลยีและการจัดการความปลอดภัยข้อมูลในการทำธุรกิจกลายเป็นปัจจัยที่สร้างโอกาสและความเสี่ยงทางธุรกิจ ตามภูมิทัศน์ทางธุรกิจซึ่งกำลังมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในด้านการเข้าสู่ยุคดิจิทัล

ธนาคารตระหนักถึงความเสี่ยงที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology : IT) และความสำคัญของการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของสารสนเทศและความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ (Information Security and Cyber Security) ธนาคารจึงได้กำหนดนโยบายการบริหารความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT Risk Management

Policy) และปรับปรุงนโยบายความมั่นคงปลอดภัยของสารสนเทศให้ครอบคลุมความมั่นคงปลอดภัยด้านไซเบอร์ (Information Security and Cyber Security Policy) และดำเนินการยกระดับความพร้อมในการกำกับดูแลและบริหารจัดการความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยสอดคล้องตามกรอบการบริหารความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารความเสี่ยงด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT Risk Management) และความมั่นคงปลอดภัยของสารสนเทศและความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ (Information Security and Cyber Security) ให้เป็นไปอย่างเหมาะสมทั้งองค์กร โดยการสร้างกรอบการดำเนินการในด้านต่างๆ ได้แก่ การปรับปรุงเทคโนโลยีด้านความมั่นคงปลอดภัยให้ทันสมัยอยู่เสมอ การประเมินความเสี่ยงและปรับเปลี่ยนกรอบการประเมินความเสี่ยงตามสถานการณ์อย่างเหมาะสม การสร้างความตระหนักและความรู้ความสามารถด้านความมั่นคงปลอดภัยให้กับบุคลากรของธนาคาร รวมถึงลูกค้าหรือผู้ใช้บริการของธนาคารอยู่เสมอ การพัฒนาแผนการเตรียมความพร้อมรับมือภัยทางไซเบอร์ในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะลดผลกระทบจากภัยทางไซเบอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว การเสริมสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อเสริมความพร้อมความสามารถในการรับมือ รวมทั้งความสามารถในการจัดการความเสี่ยงทางไซเบอร์ได้อย่างมีประสิทธิผลมากขึ้น

8) ความเสี่ยงจากความเพียงพอของเงินกองทุน

เงินกองทุนเป็นแหล่งเงินทุนที่มีความสำคัญมากในการดำเนินธุรกิจของสถาบันการเงิน ดังนั้น การจัดการเงินกองทุนอย่างมีประสิทธิผล สะท้อนถึงความมั่นคงแข็งแกร่งทางการเงิน และส่งผลโดยตรงต่อความน่าเชื่อถือของสถาบันการเงินนั้นๆ

โครงสร้างเงินกองทุนตามประกาศหลักเกณฑ์การกำกับดูแลเงินกองทุนตามแนวทาง Basel III ของธนาคารแห่งประเทศไทย แบ่งออกเป็นเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของ (Common Equity Tier 1) เงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นตราสารทางการเงิน (Additional Tier 1) และเงินกองทุนชั้นที่ 2 (Tier 2)

- เงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของ ประกอบด้วย
  1) ทุนชำระแล้ว
  2) ส่วนเกิน (ต่ำกว่า) มูลค่าหุ้นสามัญ
  3) ทุนสำรองตามกฎหมาย
  4) เงินสำรองที่จัดสรรจากกำไรสุทธิ
  5) กำไรสะสมคงเหลือจากการจัดสรร
  6) ส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมที่นับเป็นเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของ
  7) รายการอื่นของส่วนของเจ้าของ
  8) รายการหักต่างๆ อาทิ สินทรัพย์ไม่มีตัวตน เป็นต้น
- เงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นตราสารทางการเงิน ประกอบด้วย ส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมที่นับเป็นเงินกองทุนชั้นที่ 1
- เงินกองทุนชั้นที่ 2 ประกอบด้วย
  1) ตราสารหนี้ด้อยสิทธิระยะยาวที่มีสิทธิด้อยกว่าผู้ฝากเงินและเจ้าหนี้สามัญ
  2) เงินสำรองสำหรับสินทรัพย์จัดชั้นปกติ (General Provision) รวมแล้วไม่เกินร้อยละ 1.25 ของสินทรัพย์เสี่ยงด้านเครดิต
  3) ส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมที่นับเป็นเงินกองทุนชั้นที่ 2

ทั้งนี้ ในการนำแนวทาง Basel III มาบังคับใช้ ธนาคารแห่งประเทศไทยมีการผ่อนปรนสำหรับรายการใหม่ที่กำหนดเพิ่มเติม ให้ทยอยนับเข้าหรือหักออกในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี เริ่มตั้งแต่ปี 2557 ถึงปี 2561 ในส่วนของตราสารหนี้ด้อยสิทธิที่นับเป็นเงินกองทุนชั้นที่ 2 ซึ่งมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ Basel III ในเรื่องความสามารถในการรองรับผลขาดทุน (Loss Absorption) ในกรณีที่ธนาคารไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ (At the Point of Non-viability) กล่าวคือไม่มีเงื่อนไขให้สามารถแปลงเป็นหุ้นสามัญหรือตัดเป็นหนี้สูญ เมื่อทางการตัดสินใจจะเข้าช่วยเหลือทางการเงินแก่ธนาคาร ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ทยอยลดนับเป็นเงินกองทุนในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี เริ่มตั้งแต่ปี 2556 ถึงปี 2565

เงินกองทุนในระดับกลุ่มธุรกิจทางการเงินของธนาคาร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2561 และ วันที่ 31 ธันวาคม 2560 มีดังนี้

หน่วย : ล้านบาท

	31-ธ.ค.-61	31-ธ.ค.-60
เงินกองทุนชั้นที่ 1	390,369	383,942
เงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนเจ้าของ	390,309	383,841
เงินกองทุนชั้นที่ 1 เป็นตราสารทางการเงิน	60	101
เงินกองทุนชั้นที่ 2	36,194	35,638
เงินกองทุนทั้งสิ้นตามกฎหมาย	426,563	419,580

ปัจจัยความเสี่ยงด้านความเพียงพอของเงินกองทุน ได้แก่ ประเภท ปริมาณและคุณภาพของสินทรัพย์เสี่ยง และความสามารถในการหารายได้ของธนาคาร ซึ่งภาวะวิกฤติเศรษฐกิจอาจทำให้ธนาคารมีสินทรัพย์รวมถึงเงินลงทุนที่มีคุณภาพลดลง และ/หรือมูลค่าของสินทรัพย์ เงินลงทุน และ/หรือหลักประกันลดต่ำลง ทำให้สินทรัพย์เสี่ยงของธนาคารเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผลกำไรของธนาคาร และทำให้เงินกองทุนของธนาคารลดลง อันจะนำไปสู่ระดับของเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงที่ลดลงด้วย

ในการบริหารความเพียงพอของเงินกองทุน ธนาคารมีเป้าหมายที่จะดำรงฐานะของเงินกองทุนในระดับเพียงพอที่จะสนับสนุนยุทธศาสตร์การขยายธุรกิจภายใต้กรอบความเสี่ยงที่ยอมรับได้ของธนาคาร และเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของทางการ ตลอดจนความคาดหวังของตลาด

กระบวนการบริหารเงินกองทุนของธนาคารเป็นไปตามหลักเกณฑ์การกำกับดูแลเงินกองทุนโดยทางการ โดยมีการประเมินความเสี่ยงและความเพียงพอของเงินกองทุนภายใต้กระบวนการ ICAAP (Internal Capital Adequacy Assessment Process) ซึ่งเป็นการประเมินความเสี่ยงทั้งหมดที่มีนัยสำคัญแบบมองไปข้างหน้า เพื่อให้ธนาคารสามารถบริหารความเสี่ยงได้อย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพ และมีระดับของเงินกองทุนที่เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจ ทั้งภายใต้ภาวะปกติและภาวะวิกฤติ

ธนาคารคำนวณความเพียงพอของเงินกองทุนขั้นต่ำตามหลักเกณฑ์ Basel III ของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยใช้วิธี Standardised Approach (SA) สำหรับความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านตลาด และความเสี่ยงด้านปฏิบัติการ

ภายใต้หลักเกณฑ์ Basel III ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในประเทศและกลุ่มธุรกิจทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ดำรงเงินกองทุนขั้นต่ำเป็น 3 อัตราส่วน ได้แก่ อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยงไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4.50 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ต่อสินทรัพย์เสี่ยงไม่ต่ำกว่าร้อยละ 6.00 และอัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยงไม่ต่ำกว่าร้อยละ 8.50 และกำหนดการดำรงเงินกองทุนส่วนเพิ่มเพื่อรองรับผลขาดทุนในภาวะวิกฤติ (Capital Conservation Buffer) โดยให้ทยอยดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนส่วนเพิ่มอีกมากกว่าร้อยละ 0.625 ในแต่ละปี เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2559 จนอัตราส่วนที่เพิ่มมากกว่าร้อยละ 2.50 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 เป็นต้นไป รวมทั้งกำหนดให้ธนาคารในฐานะธนาคารพาณิชย์ที่มีนัยต่อความเสี่ยงเชิงระบบต้องดำรงเงินกองทุนส่วนเพิ่มเพื่อรองรับความเสียหาย (Higher Loss Absorbency) ในรูปของเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยง เพิ่มเติมจากการดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนขั้นต่ำอีกร้อยละ 1.00 โดยให้ทยอยดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนส่วนเพิ่มดังกล่าวที่ร้อยละ 0.50 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 และดำรงเพิ่มเป็นร้อยละ 1.00 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563 เป็นต้นไป ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 ธนาคารต้องดำรงอัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยง มากกว่าร้อยละ 6.375 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ต่อสินทรัพย์เสี่ยง มากกว่าร้อยละ 7.875 และอัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยง มากกว่าร้อยละ 10.375 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 7.50 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 9.00 และอัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 11.50 และตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 8.00 อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 9.50 และอัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยง จะเป็นมากกว่าร้อยละ 12.00

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2561 กลุ่มธุรกิจทางการเงินของธนาคารมีอัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ที่เป็นส่วนของเจ้าของต่อสินทรัพย์เสี่ยง อัตราส่วนเงินกองทุนชั้นที่ 1 ต่อสินทรัพย์เสี่ยง และอัตราส่วนเงินกองทุนทั้งสิ้นต่อสินทรัพย์เสี่ยง ที่ร้อยละ 16.43, 16.43 และ 17.96 ตามลำดับ ในขณะที่ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2560 อยู่ที่ร้อยละ 16.62, 16.63 และ 18.17 ตามลำดับ ทั้งนี้ เงินกองทุนของธนาคารอยู่ในระดับที่สามารถรองรับการดำรงเงินกองทุนส่วนเพิ่มดังกล่าวแล้ว

